

Коли з'єднаються всі самотні в нарн
І прибере реальні форми невідомість, —
Прогнуться розплавлено асфальтові тротуари —
І що ж буде, що буде натовість?

Виростуть незримі, Затріпотять металеві крила,
Розум заперечить,
онаглить покрик — ну вибачайте, ні —
І що ж буде, коли в крамниці не вистачить
мила
І бананові дерева вкриє сніг?

Коли сміх захолоне напіврозкритим острахом,
Зеиплють неждано розірвані брязкітки,
Світло замінить електричним мороком —
Що ж тоді будуть робити бібліотеки і словники?

Розмеретлінить поет Марінеттову тишу,
Перетворить аеропланно затоплений дзвін,
Замість драми — переяшватиме на розі афішу —
Що ж тоді робитиме він?

Коли стане зимно забайдуженій легенді
І буде лягати молодість в олавровінчену труну,
Вигляне з-за парну нічний опуклий денді —
Що йому скажуть на його ремарку: —
— Ну й же ж ну! — ?

Заховає свою мірку поетичний критик,
І загубить маестро свій симфонний темп,
Прекрасним паннам
не хватить шоколадних плиток —
Що ж тоді буде,
коли еволюція заперечить: — Стоп! — ?

Міркування. Розметерлінить — див. вище. *Марінеттову* — неологізм автора, від імені італійського поета-футуриста Ф.-Т. Марінетті (1876—1944).

...олавровінчену

— неологізм автора.

[З книги «П'єро мертвопетлює».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .